

for, at det var fremsynede politikere, som dengang fik Danmark med i den europæiske menneskerettighedskonvention, og som fik Europa med til at afgive så meget suverænitæt, som man gjorde dengang, så man kunne sikre, at det enkelte individ i Europa har nogle rettigheder over for selv det stærkeste flertal.

Domstolen er det, der skal til for at sikre, at det her giver mening, og også domstolen har jo problemer i dag, fordi det er så bragende en succes.

Efter udvidelsen efter Murens fald besluttede man, at medlemsstaterne skulle monitoreres, for én ting var at gøre sig parat til at blive medlem, men en anden ting var at fastholde de her principper. Og for ikke at løbe helt af sporet besluttede man sig for, at det var både nye og gamle medlemsstater, der skulle monitoreres, og det er jo så her, vi oplever, at vi ikke er helt så gode til det her europæiske Europarådssamarbejde, som vi har været før.

For når monitoreringen bl.a. medfører, at der bliver rejst kritik af Danmark, er det altså meget, meget tragisk, at regeringen benytter de fejl, der er – og jeg erkender også, at der er fejl i rapporten – til at skyde hele kritikken ned, til at skyde hele projektet ned og til at lægge det hele i ruiner, så det kommer meget tæt på at ligne, hvad en eller anden hviderussisk general kunne have fundet på at foretage sig. Det var ikke rart at se, og jeg tænker på, hvordan vi ville have reageret i det her Folketing eller i dansk politik, hvis det var Tyrkiet eller Ukraine, der opførte de der hysteriske krigsdanse, som man så herhjemme, når de bliver kritiseret. Der er vi meget hurtige til at sige: I må høre på kritikken, det er ikke nok, at I bare affærdiger fejlene. Der er også ting, I bliver nødt til at tage til jer – ligesom der var i rapporten om Danmark.

Vi burde altså også der have taget nogle af kritikpunkterne til os, i hvert fald forholdt os en lillebitte smule mere – hvad skal man sige? – demokratisk og modent til kritikpunkterne, end resultatet var. Det ser ikke godt ud, når man opfører sig, som vi gjorde i den situation der.

Kl. 15:50

Den europæiske menneskerettighedskonvention, som er en af de stærkeste internationale love, vi har, er det jo, fordi vi har domstolen i Strasbourg, hvor hver eneste borger i en Europarådsstat i dag kan få prøvet sin sag – hvis den er relevant selvfølgelig. Det er jo en kæmpe succes, men det har også betydning at kæmpe pres, og vi oplever nu, at domstolen er ved at blive kvalt i

sin egen succes. Og vi oplever så, at når man forsøger at gøre noget ved det, viser det sig, at der stadig væk er lande, der kan tage de mest kedsommelige tricks i anvendelse for at opnå ting, de ikke burde opnå.

Jeg tænker her på, hvordan Rusland tager hele Europarådet som gidsel, tager hele domstolen som gidsel i forhold til at få ratificeret protokol 14, så vi kan komme videre i den her proces. Der burde vi måske have en diskussion om, hvad vi gør, og hvordan vi kan sikre, at det her samarbejde fortsat kan udvikle sig, uden at vi skal opleve, at magter som f.eks. Rusland kan tage os alle sammen som gidsel.

Det sidste, jeg vil sige noget om her, er en opdagelse, som jeg selv har gjort. Nu var jeg medlem af Europarådet i 1998 og 1999, og så har jeg været væk i 8-10 år, er nu kommet tilbage og opdager så, at Europarådet faktisk inden for sit regi har en udviklingsbank. Det var jeg ikke klar over, men det er jeg så blevet klar over nu. Og når jeg ikke var klar over det, mener jeg ikke, at det kun er, fordi jeg er småt kørende og har svært ved at opfatte, hvad der foregår i min omverden, men jeg mener faktisk også, det er, fordi den bank ikke får lov til at gøre så meget stads af sig, som den burde gøre. Vi burde have lidt mere information om udviklingsbanken.

Udviklingsbankens formål er jo at sikre udvikling, og det er jo specielt de lande, der har brug for det, som banken burde rette sine aktiviteter imod. Der synes jeg måske at vi kunne trænge til at få lidt diskussion om, hvordan banken fungerer, hvordan udlånsbetingelserne bliver lavet osv., for sådan som det er nu, er det Spanien, der er den største låntager. Italien er den næststørste, Frankrig den tredjestørste og Tyskland den fjerdestørste. Og det rimer jo dårligt med, at formålet med banken er udvikling. Det burde være Bulgarien, Albanien, Rumænien og den type lande, som virkelig har brug for et løft, der var blandt de største låntagere, eller i hvert fald blandt de lande, hvor bankens hovedaktiviteter lå.

Så jeg efterlyser en diskussion om, hvordan vi kan få noget mere gennemsækelighed i, hvad banken laver, og noget mere information om, at den her bank overhovedet findes, så vi kan få brugt pengene til dem, som virkelig har brug for dem.

Kl. 15:53

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller): Tak til ordføreren. Så er det den radikale ordfører, og det er hr. Morten Østergaard.